

JAN CVITKOVIČ

Vse je normalno

#bar

Danes sem po desetih letih oblekel svoje starinske hlače krem barve, na črto zlikane. Z vzdolžnimi, komaj vidnimi sivimi linijami. Šel sem v Italijo. Pa čeprav samo v staro Gorico. Z Miho sva delala na scenariju z naslovom *Hotel Alkohol*. Vmes sva se malo spičila, ampak sva vseeno uspela nadaljevati. Ko sva končala, sem šel v barček z imenom Mama Angela na kozarec črnega vina. Ko je šla natakaraica mimo mene, je pobuljila v moje hlače. Mimo je prišel Italijan in vprašal, če lahko sede za mojo mizico. Nisem rekel ne ja ne ne, pa je vseeno sedel za mojo mizico. Potem je rekel, da bi jaz o njem in njegovih prijateljih lahko posnel film. Kako oni pijejo in so odfukani in to. Rekel sem mu, da mi to že v Sloveniji vsi govorijo, vsakič ko grem v kak kafič, in da imam že sam dovolj svojih pizdarij, po katerih bi lahko posnel film. Potem je šel. Poskušal sem se malo umirit, pa so mi po glavi švigali prizori iz še neobstoječega filma. Vzel sem telefon in začel drkat po Facebooku, ampak sem se kmalu naveličal. Ko sem se zasul, da bi malo odpil, sem s komolcem ruknil drug kozarec. Kozarec je odletel z mize, po čudežu sem ga ujel, še preden se je raztreščil na tleh. Vseeno je vino iz njega brizgnilo čez moje hlače. Bilo mi je nerodno, upal sem, da tega nihče ni videl. Šel sem na wc, namočil skret papir z vodo in poskušal malo razredčit temne madeže na hlačah. Potem sem se vrnil za mizico in prekrižal noge, da se ne bi preveč videlo. Prišla je natakaraica in me vprašala, če hočem radensko, da dodatno očistim madeže. Poštekal sem, da je vse videla. Nisem vedel, kaj naj rečem, potem sem rekel, da ja. Prinesla mi je liter in pol Guizze (to je njihova radenska). Počutil sem se glupo, a sem vseeno šel na wc in še enkrat namočil madeže z Guizzo.

Potem sem se vrnil za mizico. Iz lokala je prišel naslednji Italijan, starejši od prejšnjega. Zazrl se je v moje hlače in vprašal, če sem umetnik. Nisem vedel, če me zajebava ali ne, ampak sem vseeno rekel, da sem. Potem me je vprašal, od kod sem. Rekel sem, da iz Slovenije. Potem me je vprašal, če vem, kdo je Tomaž Pengov. Rekel sem, da vem in da sem ga poslušal, ko sem bil majhen in da sem vsakič jokal ob komadu »Črna pega čez oči«. Stari Italijan je bil ganjen in rekel je, da je Pengova poslušal leta 1982 v Kulturnem domu v stari Gorici. Rekel je, da je bil Pengov tak kot angel in da je imel na odru gajbo piva in da si je vsak lahko vzel pivo, če je hotel. In da je od takrat kupil vse njegove plošče, kasete in cedeje. Hodil jih je kupovat v Novo Gorico. Rekel sem mu, da sem Pengova, ko je bil že star, srečeval v Mercatorju v Spodnji Šiški v Ljubljani. Vprašal me je, če je bil pijanec. Rekel sem mu, da se mi je zdel utrujen in žalosten in je rad pil, da pa ne bi rekel, da se mi je zdel pijanec. Hotel sem mu reči, da se mi je Pengov zdel dostojanstven, ampak se nisem spomnil, kako se po italijansko reče dostojanstven, pa sem rekel *nobile*. Staremu Italijanu so se orosile oči. Potem mi je dal roko in rekel, da mu je ime Carlo. Jaz sem rekel, da mi je ime Jan. Potem je šel. Nekaj časa sem sedel in mislil na to, kako je bilo to lepo. Potem sem se spomnil na Beti in jo hotel poklicat v bolnico, ampak sem se spomnil, da je pozabila telefon doma. Najprej nisem vedel, kaj naj naredim, pa sem vseeno vzel telefon in ji napisal: *Vem, da nimaš telefona, ampak vseeno mislim nate*. Potem je iz lokala prišla natakara in sedla za mojo mizico. Na mizico je postavila dvodecilitrski kozarček s pivom. Mi temu rečemo italijanček. Nekaj časa je drkala po Facebooku, potem se je zasukala, da bi odpila pivo. S komolcem je ruknila kozarec in me pošpricala po hlačah. Potem se je začela opravičevati. Rekel sem ji, naj se ne sekira. Da je vse v redu in da je vse tako, kot mora bit.

Sedim na kafetu v baru Marjan.

Pristopi lik.

Lik: »Dober dan.«

Jaz: »Dober dan.«

Lik: »Imate mogoče en navaden cigaret?«

Dam mu en navaden cigaret.

Lik: »Vas lahko nekaj vprašam?«

Pokimam.

Lik: »A ste vi Marjan?«

Jaz: »Ne.«

Lik: »Kje pa je?«

Jaz: »Kdo?«

Lik: »Marjan.«

Nekaj časa ga gledam.

Jaz: »Ne vem.«

Lik se zazre v daljavo. Potem spet vame.

Lik: »Ja, kdaj pa pride?«

Gledam ga in nekaj časa tuhtam.

Jaz: »Misliš Marjan?«

Lik pokima.

Jaz: »Ne vem.«

Lik zre vame.

Lik: »A ste vi lastnik lokala?«

Jaz: »Tud to ne.«

Lik me dolgo gleda. Potem gre.

Pri sosednji mizi se poljubljata moški in ženska. Oči imata uživaško zaprte. On jih v enem momentu odpre, ko vidi, da jih ima ona še kar zaprte, na hitro poškili na svojo zapestno uro in spet zapre oči.

V četrtek sem se udeležil zaključne prireditve na Osnovni šoli Košana.

Ko se je končal glavni del, sva z I. zavila v bar Pri Milenci.

Zelo kmalu je prisedel precej nabasan lik. Vprašal me je, če sem jaz tisti inženir za filme.

Pri sosednji mizi je gruča štiridesetletnikov tekmovala v rjovenju.

Lik je z brado nakazal nanje in rekel, da so oni v osnovni šoli vsi imeli minus dve iz slovenščine in da ne vejo niti, kdo je France Bevk.

Postal mi je všeč.

Kmalu sva ugotovila, da imava skupnega znanca – Franca F. S Francem F. sva bila skupaj v vojski.

Nekoč sta se dva vojaka sprla. Enemu se je utrgalo, vzel je nož in hotel onega drugega zaklat.

Skočili smo nanj in mu poskušali izvit nož iz rok.

Mimo je v rjavih plastičnih papučah pridrsal Franc F.

V rokah je imel kos kruha in odprto pašteto.

S pogledom je nekaj iskal.

Ko je videl nož, ga je iztrgal Pobesnelemu iz rok in pazljivo namazal pašteto na kruh.

Potem je nož vrnil Pobesnelemu v roko.

Vsi smo obstali.

Še Pobesneli je utihnil in nejeverno gledal Franca F.

Franco F. je ugriznil v kruh s pašteto in zadovoljno oddrsal naprej.

Potem mi je Lik rekel, da je Franca F. nazadnje srečal pred dvanajstimi leti. Skupaj sta bila v restavraciji Morski konjiček. To je lokal ob regionalni cesti Pivka–Ilirska Bistrica.

Zunaj je bilo slabo vreme in ni se jima šlo domov.

Kelnarica je na koncu rekla, da lahko Lika z avtom zategne domov.

Lik ji je rekel, naj zategne tudi Franca F.

Kelnarica je rekla, da Franca F. pa ne.

Lik ji je rekel, naj zapelje oba ali pa nobenega.

Kelnarica je rekla, da Franca F. ne bo.

Lik ji je rekel, da on Franca F. ne bo zapustil in da je v življenju treba bit *člouk*.

Kelnarica je rekla, da potem pa nič, in je šla.

Lik in Franc F. sta po dežju in temi pešačila šest kilometrov.

Lik je rekel, da takrat še ni vedel, da ga čaka ena lepših noči v življenju.

Zanimalo me je, kakšna je bila ta noč.

Rekel je: »Ko sva prišla k Francu, sva dala kuhat župo, vrтела porniče in poslušala Nirvano.«

Potem se je zazrl vame: »Če si v življenju *člouk*, se ti vse povrne.«

Gostilna Dermota.

Jaz: »A imate pasulj?«

Natakarica: »Samo malo, grem vprašat.«

Gre in pride.

Natakarica: »Ja, brezplačno je.«

Jaz: »Kako brezplačno?«

Natakarica: »Samo vtipkate novagorica. skupaj.«

Jo par sekund gledam.

Natakarica: »Z malimi. Brez presledka.«

Jo spet par sekund gledam.

Jaz: »Ampak jaz ne bi passworda. Jaz bi pasulj.«

Natakarica: »Aja! Pasulj!«

Skoraj eno leto sem se pripravljaj, da obiščem klub Manual v Rijeki. Gre za *underground* plesni klub zaprtega tipa z elektronsko glasbo. Tudi včlanil sem se, to je pogoj.

Odločil sem se, da ta vikend pa res pridem. Najel sem apartma v centru, v bližini kluba.

V mesto sem prišel včeraj pozno popoldne.

Namestil sem se, potem pa malo zakrižaril po barčkih in konobah.

Tu imajo stvari rešene tako: če hočeš v bar, kjer se kadi, greš pač v bar, kjer se kadi. Če pa ne, pa greš v tistega, kjer se ne kadi. Enostavno.

Urnik Manuala je od 23.00 do 5.00.

Izračunal sem, da če bom nadaljeval s tem svojim križarjenjem, bom verjetno bolj malo in bolj okorno plesal, ko se klub odpre.

Naredil sem si načrt. Šel bom v apartma, se do enajstih ali pa do polnoči lepo naspal, potem pa densing do jutra.

Šel sem v apartma in zaspal.

Zbudil sem se ob štirih zjutraj.

Šel sem na balkon in žalostno kadil.

Potem sem se odločil – ko ga jebe, grem vseeno.

Prišel sem v pravo ulico in našel težka kovinska vhodna vrata kluba.

Iz kluba se ni nič slišalo.

Imajo odlično zvočno izolacijo, sem pomislil in pozvonil.

Nek dečko mi je odprl vrata. Povedal sem mu, da sem član.

Malo me je gledal, potem pa rekel, da je že konec in da v klubu ni nikogar več.

Škoda, sem zamrmral in se odpravil nazaj v apartma. Na pol poti sem si premislil, se vrnil nazaj pred klub in spet pozvonil.

Dečko je spet odprl in me vprašujoče pogledal.

Rekel sem mu, da sem prišel iz Slovenije in da bi rad videl vsaj, kako klub fizično izgleda. Pa čeprav samo za pet sekund.

Povabil me je noter. Šla sva po stopnicah dol, v veliko obokano klet. Presenetilo me je, da sploh nimajo šanka. Samo avtomat za pivo in brezalkoholne pijače.

Še bolj me je presenetilo, ko mi je povedal, da lahko obiskovalci prinesejo svojo pijačo.

Rekel sem mu, da spremljam njihov program in da me zaradi posrečenega umetniškega imena najbolj zanima nek didžej, ki se imenuje Mile Hund.

Pogledal me je in rekel, da je on Mile Hund.

Vprašal sem ga, če se zajebava.

Rekel je, da ne.

Izkazalo se je, da Mile Hund vodi ta klub.

Vprašal sem ga, če lahko iz avtomata vzamem eno pivo.

Rekel je, da ja.

Vzel sem pivo.

Vprašal sem ga, če mu je odveč, da mi spusti en svoj komad.

Rekel je, da z veseljem.

Prižgal je ferštekarijo in podzemlje je zabobnelo.

Potem sva delala vsak svoje.

On je iz množice odprtih pločevink pretakal ostanke piva v velik plastičen škač, jaz pa sem malo densal.

Na koncu sva zaklenila klub in se odpravila vsak v svoj domov.

Včeraj sem se pri Mami Angeli družil z Italijanom M.-jem in Slovencem G.-jem.

M. je rekel, da po njegovem stvari potekajo tako:

Ko se človek rodi, ga Bog pelje do velike posode, v kateri so listki, na vsakem je zapisan določen talent.

Potem človek na slepo izvleče svoj listek.

Ko je on, M., izvlekel listek, je na njem pisalo *namizni nogomet*.

Bil sem presenečen.

M. je to opazil.

Pojasnil sem mu, da sem tudi jaz izvlekel isti listek.

G. naju je ves čas poslušal.

Potem je rekel: »Jaz sem izvlekel listek s solato.«

Z M.-jem sva ga začudeno pogledala.

G. je rekel: »Ko sem bil majhen, je mama oprala solato. Potem mi je rekla, naj jo osušim ... Solato sem stresel v cedilo in začel trest ... Zaprl sem oči ... Med tresenjem sem se zavedel, da je to to. Tresel sem jo zelo dolgo. Ko sem odprl oči, sem videl, da na solati ni niti kapljice vode več.«

Z M.-jem sva bila fascinirana. Rekla sva mu, da je po najinem mnenju edini človek s tem talentom in s tem edinstven.

Če pa mogoče na Zemlji obstaja še kdo z istim talentom, ga mora on, G., nujno spoznat.

G. se je zazrl čez trg, v daljavo, in zamrmral: »Upam, da je ženska.«

Včeraj sem šel po špežo.

To je nakup hrane, če kdo ne pozna izraza.

Ko sem zaključil, plačal in zbasal vrečke v prtljažnik, sem se vprašal, kako bi se zdaj lahko malo razveselil.

Odprl sem Google Maps in poiskal najslabše ocenjen bar v mestu.

Ocena je bila 3.

Redko vidiš bar s tako nizko oceno. Skoraj nikoli. Vsaj jaz ga nisem.

To pomeni, da se lastniku ne da niti frendov niti žlahte angažirat, da bi na internetu pritisnili kako lažno petko v korist lokala.

Ali pa, da jih nima.

Sedel sem v vozilo in vžgal.

Navigacija me je peljala v blokovsko naselje v severozahodnem delu stare Gorice.

Malo sem se še izgubil, a na koncu v pritličju enega od blokov le ugledal nekaj kafiču podobnega.

Zunaj dve mizici, za eno so sedele tri gospe.

Ko sem se približeval, sem zaznal, da me pozorno opazujejo.

Pahnil sem vhodna vrata, a se niso dala.

»Močneje,« je rekla ena od njih.

Pahnil sem močneje, vrata so se vdala in vstopil sem v lokal.

Prostor, mogoče 15–20 kvadratnih metrov, zamrznjen v zgodnjih osemdesetih letih. Noter nikogar.

Čez čas je prišla za mano gospa, ki je rekla »močneje«.

Postavila se je za šank.

»Kozarec rdečega,« sem rekel.
 »Nimamo vina,« je rekla.
 Pogledal sem jo. To se mi v Italiji še ni zgodilo.
 »Nimate vina?« sem vprašal.
 »Nimamo,« je rekla.
 Malo sem pomislil.
 »Kaj pa pivo?«
 »Pivo pa imamo.«
 »Potem bi pa eno pivo.«
 Gospa je šla do hladilnika in na pult prinesla steklenico piva.
 »Boste tu ali boste vzeli s sabo?« je vprašala.
 Vprašanje mi ni bilo takoj jasno, a sem se zbral.
 »Tu,« sem rekel.
 »Tu ne morete,« je rekla in potegnila flašo k sebi.
 Vprašujoče sem jo pogledal.
 »Samo za s sabo,« je podčrtala.
 Spet sem malo zrl vanjo.
 »Kako pa to?« sem vprašal.
 »To je privaten bar, pravzaprav društvo, potrebujete člansko izkaznico.«
 Vzel sem si sekundo za razmislek.
 »Potem bi se pa včlanil.«
 Gospa me je premerila od nog do glave.
 »Januarja,« je rekla.
 »Kaj?« sem vprašal.
 »Januarja,« je še enkrat rekla.
 »Ne razumem.«
 »Januarja se lahko včlanite.«
 »A zdaj pa ne?«
 Gospa je odkimala.
 Do januarja je še devet mesecev, sem pomislil.
 »A tako?« sem rekel.
 Gospa je pokimala.

»Nič, potem pa nič,« sem rekel.
Ko sem se peljal proti centru, sem postal dobre volje.
Gospa ni razočarala.

Sedim v baru na tržnici v Brežicah.

Mimo pride precej nabit lik z uhančkom. Nekako vem, da bo prisedel.

Prisede.

Reče: »A ti veš, kdo sem jaz?«

Rečem, da ne vem, ampak da se mi zdi znan.

Reče, da je nabit.

Rečem, da vidim.

Vpraša me, če mislim, da je on dober človek.

Rečem, da po moje je.

Vpraša me, po čem to sklepam.

Rečem, da po gubah.

»Po kakšnih?« vpraša.

»Po smejalnih,« rečem.

Reče, da je on samo pikica v vesolju.

Ne rečem nič.

Reče, da ima rad ljudi.

Ne rečem nič.

Vpraša me, če hočem slišat njegovo zgodbo.

Rečem, da ne.

Vpraša me, če sem jaz ena navadna pičkica.

»Odjebi,« mu rečem.

Postane vesel in mi ponudi *high five*.

Sprejemem.

Pijem kafe na terasi bara Marjan.

Za sosednjo mizo sedita dva Kraševca.

Eden na ves glas kriči seksualno obarvane šale, drugi pa že malo kinka.

Ko prvi ugotovi, da ga drugi že nekaj časa ne posluša več, reče:

»Midva sva ku Avstro-Ogrska. Hmali bova raspala.«

Sediva jaz in legendarni pisatelj Mate Dolenc pred barom Vesolje.

Pride natakar.

Jaz naročim pivo, Mate pa vse troje.

Natakar prinese pivo in »vse troje« (kava, pivo in viski).

Mate prižge pipo in reče: »Celo življenje sem spretno in uspešno krmaril med športom in alkoholom.«

S prazno Hofer vrečko sem šel v Spar. Nakupil sem nekaj zdrave hrane, česar nisem storil še nikoli v življenju, in ker je bil lep sončen dan, sem skočil še čez cesto v slaščičarno. Naročil sem espresso in pomarančno-orehovo tortico.

Tudi to sem storil prvič.

Zdaj končno lahko rečem, da sem v življenju poskusil že čisto vse.